

[Erik Holst.]

folketinget. I 1974 fik vi „Danmarks energiforsyning, mål og midler i energipolitikken“, i 1975 „Udvikling i energiforbruget og energipolitiske aktiviteter“, og nu foreligger handelsministerens energipolitiske redegørelse med 5 store bilag.

Der er grund til at takke ministeren for disse udførlige redegørelser. De skulle give folketinget mulighed for at træffe de nødvendige beslutninger for at fastlægge en dansk energipolitik.

Sideløbende med redegørelserne er de nødvendige forudsætningslove blevet gennemført: først og fremmest lov om elforsyning, der siger, at elforsyningen skal tilrettelægges og gennemføres med sigte på den mest hensigtsmæssige indpasning i landets samlede energiforsyning. Dernæst den såkaldte procedurelov. Loven er blevet til lov om sikkerhedsmæssige og miljømæssige forhold ved atomanlæg, og for at understrege betydningen heraf er dette område overført til miljøministeren.

Endelig fik vi loven om energipolitiske foranstaltninger, der dels skabte klarhed om den administrative struktur, dels danner grundlag for energipolitisk planlægning her i Danmark.

Energipolitikken hører nu klart under handelsministeriet, mens alle miljø- og sikkerhedsmæssige spørgsmål lige så klart hører under miljøministeriet.

Sideløbende med de tre sæt redegørelser og de forskellige energilove har folketingets energipolitiske udvalg gennem mange spørgsmål og mange samråd vendt og drejet alle sider af energipolitikken, således at der nu efter min mening er skabt det fornødne grundlag for den næste fase, nemlig beslutningen.

Over et år er der med støtte fra handelsministeriets energioplysningsudvalg ført en bredt anlagt oplysningsvirksomhed med henblik på at inddrage befolkningen i debatten om energipolitiske problemer. Socialdemokratiet har udgivet en fyldig pjece om alle sider af energispørgsmål og har haft en betydelig medlemsdebat.

Hovedsigtet i en dansk energipolitik er efterhånden i debatten blevet først og fremmest at reducere vor forsyningsmæssige sårbarhed og afhængighed af importeret olie; dernæst at bremse væksten i energiforbru-

get med særlig vægt på foranstaltninger, der kunne virke relativt hurtigt, og endelig at sikre og videreføre de besparelser i energiforbruget, der blev iværksat fra krisen 1973, og at samordne og intensivere den energiorienterede forskning og udvikling for at øge forsyningsikkerheden og åbne flere valgmuligheder på energiområdet. Der er vel nu og da brug for en løbende ajourføring af energipolitikken under hensyn til udenrigspolitiske, teknologiske og økonomiske forhold.

Energiforsyningen er ikke udelukkende et dansk problem. Det er globalt, og det er fælles for såvel højt industrialiserede lande som udviklingslande. Der blev mellem 18 lande vedtaget et internationalt energiprogram, der både skulle sikre olieberedskabslagre og forbrugsbegrænsende foranstaltninger for at klare akutte olieforsyningskriser. Et langtidsprogram sigtede mod yderligere at udvikle alternative energikilder.

Også inden for EF er der fastlagt energimålsætninger, bl. a. vedrørende den importerede olie, som man i 1985 ønsker skal reduceres til 40-50 pct. af det nuværende forbrug.

De nordiske landes samarbejde har først og fremmest drejet sig om elforsyning og dernæst om de norske olie- og gasfelter, uden at der direkte på nuværende tidspunkt er kommet aftaler om naturgasforsyning frem.

Den såkaldte nord-syd-konference mellem de olieimporterende og de olieproducerende lande er blevet påbegyndt, men har endnu ikke ført til noget konkret resultat. De højt industrialiserede lande kan derfor ved at spare på de konventionelle og lettilgængelige energiresourcer vise solidaritet over for udviklingslandene.

Hvad siger regeringens energipolitiske plan så? Den siger først og fremmest, at vi skal sprede vor energiforsyning geografisk og satse på flere energiformer. De nuværende fossile brændstoffer som olie, gas og kul findes kun i begrænsede geografiske områder i begrænsede mængder, og olie og gas vil næppe holde meget længere end dette århundrede ud. Vi skal bremse væksten i energiforbruget, og dette vil kræve en stærkere samfundsstyring, f. eks. inden for boligopvarmningen. Gribes der ikke ind, vil væksten i energiforbruget ligge på godt 3 pct. om året indtil 1985. Dette foreslås ved